

Independència, ciutadania i propietats

L'escenari d'una Catalunya amb estat propi pot generar alguns dubtes a les persones que hi viuen i hi treballen que tenen interessos fora del nostre territori i a les que viuen fora però tenen propietats i interessos en territori català.

Qui serà català i qui no ho serà? Què passarà amb les propietats que els d'aquí tenen fora de Catalunya o amb els que, sent per exemple de Saragossa o de Gijón, en tenen a la Costa Brava o a Calafell?

Tothom pot estar ben tranquil. La consecució de l'estat propi per a Catalunya no ha de tenir cap efecte sobre aquestes qüestions que regula el dret privat i no pas el dret públic. La sobirania no ha d'alterar l'*statu quo* personal i patrimonial de la ciutadania ni de les empreses. Els ciutadans espanyols amb propietats a Catalunya les conservaran íntegrament de la mateixa manera que les conservaran els francesos, els alemanys o els russos que tenen finques al nostre país i continuaran pagant l'impost territorial als ajuntaments catalans. Passarà el mateix amb els dipòsits bancaris o amb la titularitat d'accions o participacions socials en empreses que tinguin el domicili social a Catalunya, que continuaran en mans dels ciutadans o empreses espanyoles, alemanyes o americanes que ara en són titulars. I, òbviament, els catalans que tenen propietats a València o Andalusia les conservaran sense cap limitació i les podran transmetre com qualsevol altra persona. D'altra banda, els catalans que són propietaris d'accions de Telefónica, Repsol, Banco Santander, BBVA i tantes altres empreses cotitzades, o tenen dipòsits o fons d'inver-

sió gestionats per entitats de fora de Catalunya, no han de témer res. La normativa europea els protegeix, i això fins i tot si s'admet la hipòtesi, falsa, que la independència de Catalunya d'Espanya duria a l'expulsió de la Unió. I és que la normativa internacional no permet que l'alteració de la sobirania d'un territori afecti la propietat privada. Naturalment, CaixaBank, Abertis, Gas Natural i Banc Sabadell conservaran el que ara tenen fora d'aquí de la mateixa manera que el Santander conservarà les seves oficines o Repsol la seva refinèria i les seves gasolineres. En canvi, les propietats de l'estat espanyol o organismes que en depenen, com són ports, aeroports, carreteres, instal·lacions ferroviàries, oficines, hospitals, casernes, monuments i d'altres, passarien a ser del nou estat de Catalunya d'una manera automàtica, tot i que caldria pactar-ne un traspàs civilitzat.

Una segona qüestió que pot acordar la gent és la de qui serà cata-

LLUÍS JOU

NOTARI I PROFESSOR DE DRET (UB)

La normativa internacional no permet que l'alteració de la sobirania d'un territori afecti la propietat privada

lità. Els processos d'independència més recents atorguen la nacionalitat de l'estat nou a tots els ciutadans de l'estat originari residents al territori que s'independitza. Així doncs, serien catalans tots els ciutadans que el dia de la independència fossin espanyols i tinguessin veïnatge administratiu a Catalunya, inclosos els originaris d'altres països (l'Equador, Colòmbia i el Marroc, per exemple) que han obtingut la nacionalitat espanyola en els darrers anys. També ho serien els espanyols residents a l'estranger que van tenir a Catalunya el seu darrer veïnatge administratiu. Seria una llei catalana la que hauria d'establir, més enavant, les condicions per adquirir d'una manera derivada la nacionalitat dins dels estàndards reconeguts pel dret internacional, de dret de sang (ho són els fills de catalans) o dret de territori (ho són les persones que neixen a Catalunya), que normalment es combinen. La mateixa llei hauria de determinar la naciona-

litat dels militars i d'altres funcionaris de l'Estat a Catalunya que en volguessin marxar o que Espanya decidís de retirar i podria acceptar amb generositat les situacions de doble nacionalitat, cosa que avui dia és freqüent en ordenaments jurídics del nostre entorn.

Pel que fa a les empreses, seran catalanes les que tenen domicili social a Catalunya i no ho seran les altres, sens perjudici de la titularitat del capital. Dit d'una altra manera, Seat serà catalana encara que la propietat sigui alemanya, i el mateix cal dir de les filials de tantes multinacionals instal·lades a Catalunya. Les grans empreses espanyoles amb centres de producció, distribució o serveis a Catalunya tindran la mateixa situació, tot i que per motius fiscals i d'altres d'operativa, d'una manera progressiva totes aniran fundant a Catalunya les seves respectives filials o sucursals, cosa que els pot produir un cost però que repercutirà en benefici de l'economia catalana en tots els sentits. Òbviament, totes aquestes empreses passaran a pagar l'impost de societats a Catalunya pel benefici que tinguin aquí i liquidaran l'IVA íntegrament a Catalunya.

Pel que fa a les lleis civils, mercantils, laborals o processals, el dia de la independència, i cal preveure que durant força temps, es continuarien aplicant les lleis vigents en aquell moment. Catalunya les aniria modificant o adaptant d'una manera democràtica i progressiva, sempre en el marc de les normes europees però sense cap dependència de les lleis espanyoles. Per tant, cap persona ni empresa no ha de veure en la independència una amenaça ni per als seus estalvis ni per a les seves propietats ni a Catalunya ni a fora.

PERE TORDERA

CARTES I MISSATGES

Parlem, però de què?

Catalunya ha dissenyat el seu full de ruta, que passa per la consulta sobre si volem esdevenir un nou estat d'Europa. Per intentar combatre aquesta voluntat expressada massivament "en els fets de setembre", tal com els anomena Xavier Bru de Sala, el nacionalisme espanyol combina el menyspreu, l'amenaça, la por, el pes de la Constitució i, ara, l'aparent voluntat de diàleg. Ara bé, parlar sí, però sobre què?

Quan Gandhi i Nehru s'asseien amb el virrei de l'Índia, Lord Mountbatten, ho feien per assolir un estat independent del colonialisme anglès. De la mateixa manera, durant la Transició, les forces democràtiques no parlaven amb els hereus del franquisme de remodelar la dictadura, sinó d'instaurar un estat democràtic. La qüestió del diàleg Catalunya ja la té ben entesa: es tracta d'aplicar el dret a decidir i de construir, si la ciutadania ho vol, un nou estat sobirà. Quan el PP i el PSOE parlen de dialogar estan pensant en això? Si bé Catalunya, al llarg de la seva història, ha donat prou mostres del seu esperit de

pacte, negociació i integració, l'estat espanyol s'ha caracteritzat per una actitud fortament excoient, imperialista i colonitzadora. I quan el PP i el PSOE han tingut majoria absoluta tampoc han estat cap model de voluntat d'entesa. Mentre parlen de dialogar mostren el mateix discurs que Bono, de manera desagradable però sincera, ha expressat amb tota claredat: de l'únic que es pot parlar és de "la *unidad de España*". Així doncs, de què parlem?

ANTONI PUJADAS I FERRER
BARCELONA

Jocs de paraules

Als polítics no els agrada dir les coses pel seu nom. El Sr. Zapatero no volia dir *crisi* i deia "recessió econòmica" o "dificultats econòmiques", i quan finalment va dir -temps més tard- "crisi", la patata calenta li va esclatar a les mans. Bé, de fet ens va esclatar a tots. El Sr. Rajoy no volia pronunciar la paraula *rescat*. I tots hem sentit "ajuda a la banca", "préstec a la banca", "línia de crèdit", "injecció de fons", "recapitalització". Finalment quan resulta que no hem de ser rescatats, diu "rescat" a dojo; ai,

qui l'entengui que el compri. El Sr. Mas no vol pronunciar *independència* i també busca sinònims i alternatives com "dret a decidir", "estat propi" i "nou estat d'Europa". Bé, podríem continuar amb una llarga llista de polítics, d'aquí i d'allà fins al 2020. Arribat aquest any resultarà que no hi ha *crisi* perquè no es va fer el *rescat*; i ja ens hauríem emancipat tots de tots i no se sabrà qui és independent de qui.

Entre tanta paraula i tant sinònim jo em faig un embolic. Uns i altres es passen la pilota, busquen alternatives i nous amagatalls per tapar l'evidència: estem arruïnats, hi ha crisi financera i la política ha perdut credibilitat. Senyors, sisplau, diguin amb mi clar i català: ofegats. Així és com ens sentim la majoria de ciutadans. Ara intentin buscar-hi sinònims.

LLUÏSA GARCIA
SABADELL

Font d'inspiració?

Ens preguntem si el revers artístic de les floristeries de les Rambles o el recent anunci del projecte per pintar 100 persianes al nucli antic, iniciatives promogu-

des, subvencionades i aprovades pel nostre consistori, són un gir real a les polítiques de tolerància zero respecte a les intervencions artístiques a la via pública o corresponen a un viratge molt perillós i carregat de severes contradiccions.

¿És lícit, doncs, denegar, sancionar i obstaculitzar propostes conciliadores que treballen per millorar la convivència a l'espai públic i més tard apropiar-se'n i promoure-les? ¿Es vol demostrar que tota la potestat sobre la imatge del paisatge urbà està en mans dels nostres representants? Amb aquests precedents no és estrany que ens preguntem si tots els nostres esforços i totes les nostres propostes artístiques presentades són una bona font d'inspiració i plagí per a la ciutat per la qual fa molt de temps que estem treballant.

JORDI LLOBELL
BARCELONA

Les cartes enviades pels lectors han de tenir un màxim de 1.000 caràcters. El diari es reserva el dret de resumir-les. Els seus autors hi han de fer constar nom i cognoms, adreça postal i electrònica, número de carnet d'identitat i un telèfon de contacte. Les cartes no es respondran.

Podeu expressar-vos al diari a través de la web www.ara.cat, i per les següents vies:

[@diariARA](https://twitter.com/diariARA) facebook.com/diariARA cartes@ara.cat Carrer Diputació, 119, 08015, Barcelona Fe d'errades: opinio@ara.cat